

Morarul

Alecu Donici

În iaz, la iezătură,
S-au arătat spărtură.
Dar nu era deodată
Atât de însemnată

Și, dacă ar fi pus morarul osteneala,
Ferea la început pe viitor sminteala.
El însă, stăpânit de multa lenevire
(Nărav ce pe la noi domnește cam din fire),

Puțină grijă arăta;
Iar cursul nu mai înceta.
- Morarule, ia sama bine!
Nu pierde vremea!
- Las' la mine,

Îmi știu eu treaba, nu te teme!
Însă tot lasă, tot lungește,
Pân' când odată se trezește

Că apa e mai jos de stavili cu o palmă.
Atunci și-au luat morarul meu de samă

Și, alergând unde s-au spart,
El vede câteva găine la un loc,
Bând apă pe lângă lăptoc.
- Mânca-v-ar uliul! le zice supărat.
Tocmai acum v-ați adunat
Să-mi beți voi apa toată!
Și-n ele zvâr! cu o lopată.
Pe toate le omoară,

Pierzând găinile și apa de la moară.

Eu am văzut boieri, ce sute cheltuiesc
Fără căință sau cruțare
(Și-această fabulă chiar lor o hărăzesc),
Dar fac economie mare

Cu căpețelele cele de lumânare;
Sau, după vorba cea bătrână:
Sunt la tărâțe scumpi și ieftini la făină.
Iar cu așa economie,

POEZII ONLINE

Degradă la mezat se strigă vreo moșie.